

ikke har sagt andet, end at jeg ikke kunde forudsætte, at Forespørgeren var uvidende om, at der efter den Ret, der gjaldt i 1842, ikke kunde være Tale om, at der kunde nedlægges Forbud over for Administrationen, og at de Retsmidler, som Forordningen omtalte, efter de da gældende Forhold aldeles ikke af Domstolene kunde anvendes mod Administrationen. Det er, hvad Uvidenheden angaar, det, jeg har sagt, og jeg kan egentlig ikke se, at der deri ligger noget fornærmeligt mod den ærede Taler, jeg har selvfølgelig forudsat, at han vidste det, naturligtvis, det kunde aldrig falde mig ind at betvivle det.

For øvrigt vil jeg, siden vi tale om Forordningen af 6te April 1842, sige, at naturligtvis vilde jeg ikke forsvare den Mening, at de Retsmidler, som Forordningen opstiller, skulle være uanvendelige nu imod Administrationen, hvis jeg mente, at Forbud lovlig kunde nedlægges mod Administrationshandlinger, men det er netop det, jeg ikke mener, og derfor mener jeg, at Forholdet endnu er det selv samme, som det var i 1842 paa det Punkt, saa der er heller ikke nogen Fejlslutning, som skulde kunne forbasle nogen.

Saa ønsker jeg dernæst ogsaa at sige et Par Ord angaaende Politimesterens Stilling og nærliggende hævde det, at Politimesteren virkelig selvstændig maa stonne over, om han vil tage Fogdens Begæring om at gøre det Stridt, der behøves til Forbudets Opretholdelse, til Følge eller ikke. Det maa han, ikke i den Forstand, at han skal inblade sig paa at bedømme, om Fogdeforbudet er lovligt eller ikke, men i den Forstand, at han skal bedømme, om han som Politimester kan inblade sig paa at foretage de Handlinger, man forlanger af ham, det har han paa sit eget Ansvar som administrativ Embedsmand at bedømme. Det er ingenlunde saa, at vor Lovgivning medfører, at en Politimester skal være forpligtet til at gøre alt, hvad der behøves for at gøre et Fogdeforbud effektivt, naar Fogden forlanger det. Det er Gud ske Lov ikke Tilfældet, siger jeg, og jeg kan kun i højeste Grad forbasle mig over, at en saadan Teori kan finde en Talsmand hos den ærede Interpellant, som ved enhver Lejlighed lader mig høre, at jeg har ingen Sans for den borgerlige Frihed, hvilket han derimod har i saa overmaade høj Grad. Forleden gik jo det ærede Medlems Fristiendethed ud paa, at Fængemagten skulde have Lov til at trykke den svagere stillede i Forholdet. Det var det, jeg ikke havde Syft til, men naturligtvis det ærede Medlem har jo Fristiendetheden paa

sin Side. Den misundte jeg ham ikke, men den Fristiendethed, her er Tale om, den misunder jeg ham heller ikke, thi naar man vil faste et Blit paa alle de besynderlige Fogdeforbud, man har fundet paa at opstille i senere Tider, tror jeg, at en Smule Eftertanke vil kunne sige en, at det var aldeles umuligt, det var faktisk umuligt, det var juridisk umuligt for Politimestrene at føre de Forbud igennem. Hvis Forholdene havde stillet sig saaledes, at Spørgsmaalene vare komne frem i en lidt anden Orden, har jeg ogsaa en stærk Mistanke om, at jeg ikke havde mødt det ærede Medlem paa den Side. Der var saaledes for nogen Tid siden nedlagt et Forbud mod, at der opstilledes Strejkevagter for at forhindre Svende fra at tage Arbejde hos en Haandværker, som man fra en Jagforenings Side vilde blokere. Nu bliver altsaa Spørgsmaalet: Naar nu Retsvirenten havde forlangt af Fogden, at han skulde forlange Politiets Bistand til at gøre dette Forbud effektivt, mener saa det ærede Medlem, at Politimesteren uden videre havde at jage disse Strejkevagter væk? (Forespørgeren [Det. Hansen]: Det har han jo gjort!) Nej, det har han ikke gjort, for det mente Politidirektøren i Kjøbenhavn, at han ikke var berettiget til at gøre, fordi han nemlig mente, at han ikke var berettiget til at gøre andet, end hvad Politivedtægten tillader ham, og saa længe den ikke giver et almindeligt Forbud mod, at Folk staa stille paa Gaden uden ellers at foretage sig noget ulovligt, mente han ikke, han var berettiget til at jage disse Strejkevagter væk. — Fremdeles staar der i Forordningen af 6te April 1842 en Regel om at fratage vedkommende de Midler, hvorved han overtræder Dommen. Naar det nu er Midler, som ere imaa, som f. Eks. ligge i en Kommodestuffe, er det saa det ærede Medlems Mening, at Politiet med fuldstændig Tilfidsjættelse af Grundlovens Bestemmelser om de Former, hvorunder Husundersøgelser skulle foretages o. desl., skulde gaa ind og brække en Mands Skuffer op for at tage de Ting fra ham? Det tror jeg ikke, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem vilde have haft den Mening, dersom nu Tilfældene maatte vare komne ind i en anden Rækkefølge end den, hvori de ere komne til os. Nej, jeg tror, at selv om Spørgsmaalet er om disse Retsmidlers Anvendelse mod private, over for hvilke vi jo ere enige om, at de kunne anvendes, vil det dog ikke kunne gaa an at sige, at Politimesteren er bare her Fogdens Betjent, at han ubetinget skal gøre alt, hvad der behøves for at bringe et